

NR. 1 PERKAMIAUSIA KNYGA LIETUVOJE

2
KNYGOS
UŽ 1 KAINĄ!

JUAN PABLO ESCOBAR

MANO
VARDAS PABLAS

ESKOBARAS

JUAN PABLO ESCOBAR

**MANO
VARDAS PABLAS
ESKOBARAS**

Iš ispanų kalbos vertė
IEVA BARANAUSKAITĖ

OBUOLYS

LEIDĖJO ŽODIS

„Pablas Eskobaras – mano tėvas“ – vienas iš sudėtingiausių leidybinių projektų per pastaruosius metus, kuriam ryžosi įmonių grupė „Grupo Planeta“.

Iki šiol manėme, kad apie narkotikų mafijos bosą parašyta viskas. Apie jį pasakojo geriausi plunksnos meistrai, garsiausi žurnalistai, net jo broliai. Jo istorija taip pat atkurta didžiuosiuose ekranuose.

Turėjo praeiti daugiau nei dvidešimt metų, kol jo sūnus Chuanas Pablas Eskobaras (Juan Pablo Escobar) drįso paliesti skaudamą vietą – savo gyvenimą, kurio nepasirinko pats, – ir parodyti įdomias tėviškos meilės formas nesaikingumu ir žiaurumu persunktoje aplinkoje. Jis pateikė daug nežinomų dalykų, kurie byloja, kad knygos herojus buvo dar sudėtingesnė asmenybė.

Tai ne viskas. Knygoje „Pablas Eskobaras – mano tėvas“ pateikiamos kitokios daugelio to meto šalies įvykių versijos.

Ilgiau nei metus Chuanas Pablas Eskobaras, pakeitęs vardą ir tapęs Chuanu Sebastijanu Marokinu (Juan Sebastián Marroquín), ir „Planeta“ dirbo kurdami šią knygą, kuri turėjo įveikti griežtus leidybinius filtrus ir informacijos šaltinių iškeltas kliūtis.

Ši tema amžina. Dėl likusių gausių atvirų žaizdų, dėl šimtų aukų, kurių pareikalavo tas laikas, dėl daugybės tyrimų, kurių

dalį iki šiol nebaigti, „Pablas Eskobaras, mano tėvas“ neabejotinai atsidurs šalies ir kitų pasaulio kraštų būtinų perskaityti kūrinų sąrašuose.

IŽANGA

Praėjo daugiau nei dvidešimt metų, kol, gyvendamas tremtyje, ryžausi atskleisti savo gyvenimą. Viskam savas laikas; šiai knygai ir jos autoriui reikėjo subręsti, įgyti savikritiškumo, išmokti nuolankumo. Tik tada galėjau sėsti užrašyti istoriją, kurios iki šių dienų kolumbiečiams kelia daug klausimų.

Kolumbija per tą laiką taip pat pribrendo išgirsti ir išklaudyti, todėl nutariau, kad atėjo metas pasidalyti savo gyvenimu šalia tėvo – išskirtinės asmenybės, – kurį besąlygiškai mylėjau ir šalia kurio likimui užsigėdus teko išgyventi akimirkas, paženklusias Kolumbijos istoriją.

Nuo tos dienos, kai gimiau, iki savo mirties tėvas man buvo draugas, vedlys, mokytojas ir geras patarėjas. Kol buvo gyvas, ne kartą prašiau jo parašyti apie savo gyvenimą, bet jis nesutikdavo: „Gregori, gyvenimą reikia baigti, kad galėtum jį aprašyti.“

Prisiekiau atkeršyti už tėvo mirtį, bet po dešimties minučių sulaužiau savo priesaiką. Visi turime teisę keistis, ir jau daugiau nei dvi dešimtis metų gyvenu uoliai laikydamasis tolerancijos, taikos, dialogo, atleidimo, teisingumo ir susitaikymo principų.

Ši knyga nepriekaištauja; gilūs pjūviai joje atveria, kaip sukūrta mūsų tėvynė bei jos politika ir kodėl iš jos iščių gimsta tokios asmenybės kaip mano tėvas.

Gerbiu gyvenimą ir knygą parašiau laikydamasis šios nuostatos, iš kitokios nei įprasta perspektyvos, neslėpdamas užantyje

slaptų užrašų, priešingai nei dauguma tų, kurie rašė apie mano tėvą.

Šioje knygoje apie tėvą daug tiesos. Tai paieškos ir priartėjimas prie mano tėvo gyvenimo. Tai asmeniniai, intymūs apmąstymai. Žmogaus atradimas su visomis ne tik gerosiomis, bet ir blogiosiomis savybėmis. Didžiumą nuotykių jis man papasakojo laužo šviesoje per ilgas ir šaltas paskutinių savo gyvenimo metų naktis. Kitus užrašė nedaug laiko likus iki dienos, kai jį sumedžiojo priešai.

Tėvo istorija mane nuvedė pas žmones, kurie, metų metus tuoją šešėlyje, tik dabar ryžosi išeiti į šviesą ir prisidėti prie šios knygos rašymo, kad mano ir leidyklos sąžinė liktų rami.

Ne visada buvau šalia tėvo, nežinau visų jo nuotykių. Meluoja tas, kuris tvirtina žinąs apie jį viską. Apie daug įvykių, kurie sudėti į knygą, išgirdau gerokai vėliau, nei jie įvyko. Mano tėvas niekada su manimi dėl nieko nesitardavo – nesitardavo su niekuo; jis viską nusprendavo pats.

Daugumos „tiesų“ apie mano tėvą žmonės žinojo tik dalį arba išvis apie jas nenutuokė. Pasakoti apie jo gyvenimą reikė riziukuoti ir prisiimti didžiulę atsakomybę už tai, ką paviešinsi: kad ir kaip gaila, daug žinomų faktų apie jį sutampa su tiesa. Žinau, kad „Planetos“ leidyklos ir vyriausiojo redaktoriaus Edgaro Teljeso (Edgar Téllez) uždėtas tankus teisingumo filtras man padėjo sėkmingai įgyvendinti savo sumanymą.

Ši knyga – įžvalgus ir intymus pasakojimas apie žmogų, kuris ne tik buvo mano tėvas, bet ir vadovavo nusikalstamai organizacijai, kokios žmonija iki tol nebuvo regėjusi.

Viešai atsiprašau visų savo tėvo aukų be išimties; man labai skauda širdį dėl tų, kurie patyrė baisų, su niekuo nesulyginamą jo žiaurumą ar net žuvo, būdami niekuo nekalti. Visiems jiems, kiekvienam asmeniškai visa širdimi reiškiu didžiulę pagarbą. Ši knyga aplaistyta ašaromis, tačiau apmaudo joje nėra. Nėra noro įskųsti, atkeršyti, ieškoti, kaip pateisinti žiaurumą, ar apgailestauti dėl nusikaltimų ir atsiprašinėti už juos.

Skaitytoją nustebins knygos pradžios skyriai, kuriuose pirmą kartą atskleidžiu sudėtingą mūsų šeimos ir giminės konfliktą. Dvidešimt vieni nesutarimų metai, per kuriuos priėjau išvadą, kad prie įvykių atomazgos, lėmusios mano tėvo mirtį, yra tiesiogiai prisidėję keli giminaičiai.

Nesuklysiu, jei pasakysiu, kad mano tėvo giminė mus persekiojo nuožmiau nei jo didžiausi priešai. Aš juos visuomet mylėjau ir gerbiau laikydamasis šeimos vertybių, kurių nevalia nė už ką išduoti net baisiausiam kare ir juo labiau už pinigus. Dievas ir mano tėvas žino, jog labiau už bet ką svajojau ir troškau, kad toji giminės tragedija būtų buvusi tik blogas sapnas, o ne tikrovė, su kuria teko susidurti.

Tėvui esu dėkingas už iki skausmo atvirą nuoširdumą, kurį džiaugiuosi patyręs, tačiau tuo neketinu jo teisinti.

Į mano atsiprašymą dokumentiniame filme „Mano tėvo nuodėmės“ („Pecados de mi Padre“) nužudytų lyderių Luiso Karloso Galano (Luis Carlos Galán) ir Rodrigo Laros Boniljos (Rodrigo Lara Bonilla) vaikai man atsakė: „Jūs taip pat esate auka.“ Nuo tos akimirkos visuomet sakau: jei aš taip pat esu auka, tai lai visuomet būsiu paskutinis ilgame jų sąrašė.

Mano tėvas jautė atsakomybę už savo likimą ir veiksmus, už pasirinkimus kaip tėvas, kaip asmenybė ir – ką čia slėpti – kaip banditas, padaręs Kolumbijai ir pasauliui žaizdų, kurios iki šiol neužgyja. Trokštu, kad kada nors jos užsitrauktų ir liktų tik skaudžios pamokos, kurių niekas nenorėtų pakartoti ir iš kurių siektų mokytis.

Aš nebuvau vaikas, kuris aklai tiki tėvu, gyvenime ne kartą smerkiau jį už žiaurumą ir elgesį, visais įmanomais būdais maldavau, kad liautųsi nekętės, kad sudėtų ginklus ir ieškotų taikių savo problemų sprendimo būdų.

Iš nuomonių apie mano tėvo gyvenimą gausos pritariu vienam požiūriui, kad tėvas buvo besąlygiškai atsidavęs vienintelei savo brangenybei – šeimai.

Aš esu žmogus ir tikiuosi, kad mane prisimins ne už tai, ką padarė tėvas, o už tai, ką padariau pats. Prašau skaitytoją skaitant knygą manęs nepamiršti ir nepainioti su tėvu, nors tėvo istorija taip pat yra ir mano gyvenimo istorija.

1 SKYRIUS

IŠDAVYSTĖ

1993 metų gruodžio 19 dieną, praėjus dviem savaitėms po tėvo mirties, mes akylai saugomi gyvenome Bogotoje, daugia-
bučio viešbučio *Tekendamos residencijos* dvidešimt devintame
aukšte. Mums netikėtai paskambino iš Medeljino ir pranešė, kad
laiške paslėpus sprogmenį buvo pasikėsinta į mūsų dėdę Robertą
Eskobarą (Roberto Escobar) Itagvi kalėjime.

Susijaudinę puolėme klausinėti, kas atsitiko, bet niekas nie-
ko mums neaiškino. Per televizijos žinias buvo pranešta, kad
Robertas atplėšė iš prokuratūros atsiųstą popierinį voką, šis
sprogo ir jam smarkiai apdegino veidą bei krūtinę.

Kitą dieną mums paskambino tetos ir pranešė, kad Las Vegaso
klinika, į kurią dėdė buvo skubiai nuvežtas, neturi operacijai rei-
kalingos oftalmologijos įrangos. Maža to, pasklido gandas, kad
kažkokie ginkluoti banditai bandė jį pribaihti palatoje.

Tada mano šeima nusprendė Robertą perkelti į Bogotos cen-
trinę karinę ligoninę, kuri ne tik turėjo geresnės įrangos, bet ir
buvo saugesnė. Mano mama už greitosios pagalbos sraigtaspar-
nio nuomą jam pergabenti suplojo tris tūkstančius dolerių. Vos
dėdę Robertą ten paguldė, kitas mano dėdė – mamos brolis –
Fernandas (Fernando) ir aš nusprendėme jį aplankyti.

Išeidami iš viešbučio nustebome pamatę, kad prokuratūrai
priklausančio Techninio tyrimų korpuso (CTI*) agentus, ku-

* Isp. *El Cuerpo Técnico de Investigación de La Fiscalía General de Colombia* – Kolumbijos generalinei prokuratūrai priklausantis Techninis tyrimų korpusas. (Vert. past.)

rie mus saugojo nuo lapkričio pabaigos, tądien be išankstinio įspėjimo pakeitė pareigūnai iš Bogotos policijos slaptosios tarnybos *Sijin**. Dėdei nieko nesakiau, bet mane nutvilkė nuojauta, jog gali atsitikti kas nors negero. Kitose pastato dalyse su mūsų saugumu susijusias pareigas vykdė pareigūnai iš *Dijin*** ir DAS***. Lauke budėjo kariai.

Praėjus porai valandų nuo tada, kai atvykome į karinės liginės chirurgijos skyrių, iš operacinės išėjęs gydytojas pranešė, kad reikalingas kurio nors Roberto giminaičio sutikimas leisti pašalinti jam abi akis, nes jos nepataisomai sužalotos sprogimo.

Mes atsisakėme pasirašyti sutikimą ir paprašėme gydytojo, jog, nors tikimybė išgelbėti dėdės regą maža, vis tiek padarytų viską, ką gali, kad tik pacientas neliktų aklas, nesvarbu, kiek tai kainuos. Dar pasiūlėme atvežti geriausią oftalmologą, kad ir kur jis būtų.

Po kelių valandų dar neatsigavusį Robertą išvežė iš operacinės ir paguldė į palatą, kur jo jau laukė pareigūnas iš INPEC****. Dėdės veidas, krūtinė ir kairė ranka buvo sutvarstyti.

Kantriai laukėme, kol jis atsibus. Vis dar apsvaigęs nuo narkozės išlemeno matąs neryškią šviesą, bet neskirias daiktų.

* Isp. *La Seccional de Investigación Criminal* – Kriminalinių tyrimų skyrius, priklausantis Kolumbijos nacionalinei policijai ir veikiantis apibrėžtose teritorijose (pvz., miestuose). (Vert. past.)

** Isp. *La Dirección de Investigación Criminal e Interpol* – slaptoji policijos tarnyba, kriminalinių tyrimų ir Interpolo valdyba, priklausanti Kolumbijos nacionalinei policijai ir veikianti šalies mastu. (Vert. past.)

*** Isp. *El Departamento Administrativo de Seguridad* – Saugumo administracijos departamentas. (Vert. past.)

**** Isp. *Instituto Nacional Penitenciario y Carcelario* – Kalėjimų departamentas. (Vert. past.)

Kai dėdės būklė pagerėjo, prisipažinau jam bijantis, kad jei po tėvo mirties buvo pasikėsinta į jį, vadinasi, kitos aukos būsimame mano mama, sesuo ir aš. Kamuojamas nerimo paklausiau, ar tėtis neturėjo slapto sraigtasparnio, kuriuo galėtume pabėgti.

Per pokalbį, kurį pertraukė apžiūrėti dėdės sugužėję medikai ir slaugės, jo vis klausinėjau, kaip galėtume išvengti akivaizdaus tėvo priešų keliamo pavojaus.

Akimirką patylėjęs Robertas liepė susirasti popieriaus ir rašiklį.

– Užsirašyk, Pablai. „AAA“. Nueik į JAV ambasadą, paprašyk pagalbos ir pasakyk, kad tave siunčiu aš.

Raštelį įsidėjau į kišenę ir pasakiau Fernandui, kad mums reikia į ambasadą, bet kaip tik tą akimirką į palatą užėjo chirurgas pasakyti, jog padarė viską, ką galėjo, kad išgelbėtų dėdės akis, ir tvirtino esąs nusiteikęs optimistiškai.

Padėkojome gydytojui už rūpestį ir jau norėjome atsisveikinę išeiti, tačiau jis griežtai pareiškė, kad negaliu išeiti iš liginės.

– Kaip tai suprasti, gydytojau? Kodėl?

– Dar neatvyko jūsų apsauga, – atsakė.

Gydytojo žodžiai sukėlė dar daugiau baimės. Juk jis operavo dėdę, todėl turėjo būti sutelkęs visą dėmesį į operaciją: kodėl jam rūpėjo, kur yra ir kodėl dar neatvyko mano apsauga?

– Gydytojau, aš laisvas žmogus. O gal jau kalinys? Aš vis tiek išeisiu. Bijau, kad šiandien prieš mane įvykdys sąmokslą. Mačiau, kad pasikeitė mus saugoję CTI pareigūnai, – atsakiau smarkiai išsigandęs.

– Tu ne suimtas, o saugomas. Karo ligoninės personalas atsa-ko už pacientų saugumą, todėl tave galiu perduoti tik valstybės tarnyboms.

– Tie, kurie mane saugojo, dabar nori pribaihti, gydytojai, – neatlyžau. – Todėl sugalvokite ką nors, kad galėčiau išeiti iš ligo-ninės, net jei reikės išskristi pro langą. Nelipsiu į mašiną tų, kurie atvažiuos manęs nušauti.

Matydamas baimės iškreiptą mano veidą, gydytojas tyliai at-sakė neprieštaraujās ir tuoj pat išrašysiąs leidimą mane ir dėdę Fernandą išleisti. Slapstydamiesi grįžome į *Tekendamos reziden-cijas* ir kitą dieną nusprendėme kreiptis į ambasadą.

Atsikėlėme anksti. Su dėde Fernandu nuėjome į vieną iš dvi-dešimt devintame aukšte esančių kambarių, kuriame budėjo mus saugantys pareigūnai. Pasisveikinau su A-1 ir pasakiau, kad mums reikia palydos vykstant į Amerikos ambasadą.

– Ką ten veiksit? – piktai paklausė.

– Neprivalau jums aiškinti, kur einu. Ar paskirsite mums ap-saugą, ar paskambinti generaliniam prokurorui ir pasiskųsti, kad nenorite mūsų saugoti?

– Šiuo metu neturim pakankamai vyrų jums lydėti, – atšovė susierzinęs prokuratūros pareigūnas.

– Kaip neturite? Juk mus nuolat saugo kone keturiasdešimt pareigūnų, ir yra skirti specialūs automobiliai mums vežti.

– Jei norit, galit eiti. Aš jūsų nesaugosiu. Būkit mielas ir para-šykit, kad atsisakote apsaugos, kurią jums siūlom.

– Duok lapą, parašysiu, – nukirtau.

A-1 išėjo į kitą kambarį ieškoti popieriaus, o mes pasinau-dojoje proga ir sprukome iš viešbučio. Nubėgome į apačią,

pasigavome taksi ir po dvidešimties minučių jau buvome prie JAV ambasados. Aštuntą ryto prie jos buvo nutįsusi ilga eilė žmonių, laukiančių vizų, kad galėtų vykti į Valstijas.

Siaubingai jaudinausi. Prasiskyniau kelią per žmones kartodamas, kad man reikia ne vizos, o kitų dokumentų. Prisibrovęs iki kabinos, kurioje buvo tvarkomi dokumentai, išsitraukiau popierėlį su trimis A, kurias padiktavo Robertas, ir priplojau jį prie tamsinto šarvuotojo stiklo.

Tuo pat prisistatė keturi augaloti vyrai ir ėmė mus fotografuoti. Aš tylėjau. Po poros minučių vienas iš jų priėjo ir liepė eiti kartu.

Nepaklausė vardo, neprašė jokių dokumentų, nieko netikrino ir nevedė per metalo detektorius. Supratau, kad triguba A yra slaptas kodas, kurį man atskleidė dėdė Robertas. Bijojau. Iš baimės tuo metu nesusimąščiau, kokių ryšių mano tėvo brolis turi su amerikiečiais.

Kai buvau beprisėdęs laukimo salėje, prie manęs priėjo vyresnio amžiaus, gerokai pražilęs, rimtos išvaizdos vyriškis.

– Aš Džojus Toftas (Joe Toft), DEA* Lotynų Amerikoje direktorius. Eikite su manimi.

Nusivedė į šalia esantį kabinetą ir be jokių įžangų paklausė, ko atėjau į ambasadą.

– Atėjau prašyti pagalbos, nes tuoj išžudys visą mūsų šeimą... Į jus patarė kreiptis dėdė Robertas. Liepė pasakyti, kad mane siuntė jis.

* Angl. *Drug Enforcement Administration* – JAV Narkotikų kontrolės departamentas, priklausantis JAV Saugumo departamentui. (Vert. past.)

– Mano valstybė jums negali užtikrinti jokios pagalbos, – atšovė Toftas sausu ir šaltu balsu. – Daugiausia, ką galiu padaryti, tai rekomenduoti Jungtinių Valstijų teisininką, kuris įvertins galimybes skirti jums prieglobstį mūsų šalyje mainais už jūsų bendradarbiavimą.

– Kokį bendradarbiavimą? Aš nepilnametis.

– Jūs galėtumėte padėti... Suteikti daug informacijos.

– Informacijos? Kokios?

– Atiduoti tėvo archyvus.

– Jį nužudėte, todėl su juo mirė ir jo archyvai.

– Nesuprantu, ką norite pasakyti, – atkirto pareigūnas.

– Jūs liepėte nužudyti mano tėvą... Jis visą informaciją saugojo atmintyje. Dabar jis miręs. Jis užsirašinėjo tik automobilių numerius ir savo priešų iš Kalio kartelio adresus, bet šiuos duomenis iškart konfiskavo Kolumbijos policija.

– Teisininkai nuspręs, ar jus įleisti į šalį.

– Tuomet neturime apie ką kalbėtis, pone. Aš eisiu. Labai ačiū, – tariau DEA direktoriui, kuris su manimi santūriai atsisveikino ir įteikė savo vizitinę kortelę.

– Jei ką nors prisiminsit, paskambinkit.

Išėjau iš JAV ambasados kamuojamame daugybės klausimų. Netikėtas susitikimas su aukščiausią DEA galvą Kolumbijoje ir Lotynų Amerikoje mūsų situacijos nepataisė, bet atskleidė tai, ko nežinojome: dėdė Robertas turėjo įtakingų ryšių su amerikiečiais, kurie dar prieš tris savaites siūlė penkis milijonus dolerių tam, kas sugaus mano tėvą, ir kurie jam sumedžioti į Kolumbiją atsiuntė kone visą savo armiją.

Buvo sunku suvokti, kad tėvo brolis gali būti susijęs su didžiausiu jo priešu. Man kilo įtarimas, kad Robertas, Jungtinės Valstijos ir Pepesų* grupuotė buvo susivieniję sugauti mano tėvą.

Ši prielaida turėjo pagrindo. Prisiminėme vieną iš galvų išgaravusį įvykį, kuris nutiko tuo metu, kai visa mūsų šeima su tėvu slėpėsi kaimo sodyboje kalnuotame Beleno sektoriuje, 16-oje Medeljino komunoje. Tada, 1993 metų gegužės 18 dieną, susėmė mano pusbrolių, Roberto sūnų Nikolą Eskobarą Urkichą (Nicolás Escobar Urquijo), kurį buvo pagrobę du vyrai ir viena moteris. Jį užklupo Katijo užėjoje prie kelio, jungiančio Kaldaso ir Amagos miestelius Antiokijoje.

Mums tūnant slėptuvėje paskambino ir žinią pranešė giminitis. Išsigandome, kad mums galas, nes tuo metu Pepesai visu pajėgumu ieškojo mano tėvo ir jau buvo iškratę nemažai Eskobarų ir Henao giminių šeimų.

Laimė, praėjus penkioms valandoms po suėmimo Nikolas buvo paleistas į laisvę sveikas ir gyvas prie Medeljine esančio *Intercontinental* viešbučio, ir mūsų baimė atslūgo.

Kasdien jautėmės vis labiau atskirti nuo pasaulio, o Nikolo suėmimas greitai nublanko, tik mudu su tėvu svarstėme, kaip pusbroliui sveikutėliui pavyko atgauti laisvę, nes toks pasikėsinimas, turint omenyje tų dienų įvykius ir įtampą, iš esmės reiškė mirties nuosprendį.

* Isp. *Los Pepes* (sutrumpintai isp. *Los Perseguidos por Pablo Escobar* – Pablo Eskobaro persekiojamieji) – narkotikų mafijos suformuota ir finansuojama sukarinta grupuotė, kurią sudarė buvę Pablo Eskobaro draugai ir bendradarbiai iš Medeljino kartelio. (Vert. past.)

Kaip Nikolas išsigelbėjo? Už ką mainais jį paleido Pepesai po kelių valandų suėmimo? Gali būti, kad Robertas, siekdamas išgelbėti sūnaus gyvybę, susitarė su mano tėvo priešais.

Ši prielaida pasitvirtino po aštuonių mėnesių, 1994 metų rugpjūtį, po mano apsilankymo JAV ambasadoje.

Tomis dienomis mano mama, sesuo Manuela (Manuela), mano mergina Andrėja (Andrea) ir aš nuvykome prie *Neapolio* rančos griuvėsių; iš pastatų mažai kas buvo likę. Prokuratūra mums išdavė leidimą ten nuvažiuoti, nes mama turėjo susitikti su vienu galingu regiono mafijos bosu ir atiduoti jam kelis tėvo daiktus.

Vieną popietę, kai vaikštinėjome po seną pakilimo taką rančos teritorijoje, paskambino teta Alba Marina Eskobar (Alba Marina Escobar) ir pasakė, kad jai labai reikia su mumis nedelsiant susitikti, nes reikalas itin skubus.

Iškart sutikome išgirdę žodį „skubus“, nes mūsų šeimos žodyne jis reiškė, kad kažkam iškilo mirtinas pavojus. Ji pas mus atvyko tą patį vakarą be jokių daiktų. Jos laukėme administratoriaus namelyje, vieninteliame pastate, kuris atlaikė ginkluotus įsiveržimus, karą ir stovėjo nesugriautas.

Mus saugantys prokuratūros ir *Sijin* pareigūnai liko laukti kieme. Tetą pakvietėme užėiti į valgomąjį ir ten ją pavaišiname *sancocho**.

Paskui ji paprašė likti pasikalbėti tik mamą ir mane.

– Turiu žinią nuo Roberto.

– Kas atsitiko, teta? – nervingai paklausiau.

* Tradicinė Kolumbijos ir kelių kitų Lotynų Amerikos šalių sriuba iš mėsos, šakniagumbių ir daržovių. (Vert. past.)

– Liepė jums pranešti džiugią naujieną. Tikėtina, kad jums išduos vizas išvykti į Jungtines Valstijas.

– Tai puiku! Kaip jam pavyko? – puolėme klausinėti. Teta matė, kaip pasikeitė mūsų veidai.

– Poryt jums jų neduos. Prieš tai reikės kai ką padaryti, – tarė. Jos balso tonas man sukėlė įtarimą. – Nieko sudėtingo. Robertas susitarė su DEA dėl vizų jums, o jo už tai paprašė paslaugos. Jums reikia parašyti knygą kokia norite tema. Svarbiausia, kad joje būtų minimi jūsų tėvas ir Vladimiras Montesinosas (Vladimiro Montesinos), Fuchimorio slaptosios tarnybos vadovas Peru. Turėsite teigti, kad jį matėte *Neapolio* rančioje su jūsų tėvu ir kad Montesinosas atskrido lėktuvu. Visas kitas knygos turinys nesvarbus.

– Ne visai geros žinios, teta, – replikavau.

– Kodėl ne? Nejau jums nereikia vizų?

– Sutikčiau papasakoti DEA viską, kas yra tiesa, bet šitaip meluoti ir tuo padaryti didžiulės žalos aš nesutinku.

– Taip, Marina, – įsiterpė mano mama. – Tai pavojinga. Kaip įrodysime, kad tai, ką sakome, yra tiesa?

– O koks jūsų reikalas? Juk jums reikia vizų. Montesinosų ir Fuchimorių nepažįstat, todėl jums jokio skirtumo. Juk norit gyventi ramiai. DEA prašė pasakyti, kad bus jums labai dėkinga už paslaugą, o Jungtinėse Valstijose nuo tada, kai parašysit knygą, niekas prie jūsų nekibs ir netrukdyt gyventi. Dar jie žada suteikti galimybę išsivežti pinigų ir juos ten leisti nevaržomai.

– Marina, nenoriu įklimpti į problemas teigdamas tai, ko iš tiesų nebuvo.